

Ο Όγδοος είναι εκ των Επτά - Αριθμός Τρία

Δανιήλ Δύο

Jeff Pippenger

2023-09-17

Το ερώτημα που θα επιδιώξουμε να επιλύσουμε στο παρόν άρθρο είναι πώς η πρώτη μνεία των βασιλείων της βιβλικής προφητείας στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ συμφωνεί με την τελευταία μνεία των βασιλείων της βιβλικής προφητείας στην Αποκάλυψη δεκαεπτά. Προτίθεται να θέσω ορισμένα ερωτήματα σχετικά με το τι ακριβώς προσδιορίζεται στην εικόνα του Ναβουχοδονόσορα και τη θέση των πρωτοπόρων, ότι η ιστορία τους αντιπροσώπευε το σημείο κατά το οποίο ο λίθος θα κτυπούσε τα πόδια της εικόνας.

Η Αδελφή White επισημαίνει ότι είχαμε φθάσει στο σημείο όπου «το ιερό έργο του Θεού παριστάνεται από τα πόδια της εικόνας, στα οποία ο σίδηρος ήταν αναμειγμένος με πηλώδη άργιλο», το οποίο περαιτέρω περιγράφει ως την «ανάμειξη εκκλησιαστικής πολιτικής και κρατικής πολιτικής».

«Έχουμε φθάσει σε καιρό κατά τον οποίο το ιερό έργο του Θεού παριστάνεται από τα πόδια της εικόνας, όπου ο σίδηρος ήταν αναμειγμένος με τον πηλώδη άργιλο. Ο Θεός έχει λαό, εκλεκτό λαό, του οποίου η διάκριση πρέπει να αγιασθεί, ο οποίος δεν πρέπει να καταστεί ανόσιος επισωρεύοντας επάνω στο θεμέλιο ξύλα, χόρτο και καλάμη. Κάθε ψυχή που είναι πιστή στις εντολές του Θεού θα διακρίνει ότι το διακριτικό γνώρισμα της πίστεώς μας είναι το Σάββατο της εβδομής ημέρας. Εάν η κυβέρνηση τιμούσε το Σάββατο όπως ο Θεός έχει προστάξει, θα στεκόταν με τη δύναμη του Θεού και προς υπεράσπιση της πίστεως που άπαξ παρεδόθη στους αγίους. Αλλά οι πολιτικοί άρχοντες θα υποστηρίζουν το νόθο σάββατο και θα αναμειξουν τη θρησκευτική τους πίστη με την τήρηση αυτού του τέκνου του παπισμού, θέτοντάς το υπεράνω του Σαββάτου το οποίο ο Κύριος έχει αγιάσει και ευλογήσει, ξεχωρίζοντάς το για να το τηρεί ο άνθρωπος ως άγιο, ως σημείο μεταξύ Αυτού και του λαού Του έως χιλίες γενεές. Η ανάμειξη εκκλησιαστικής πολιτικής και κρατικής πολιτικής παριστάνεται από τον σίδηρο και τον άργιλο. Αυτή η ένωση αποδυναμώνει όλη τη δύναμη των εκκλησιών. Αυτή η περιβολή της εκκλησίας με την εξουσία του κράτους θα επιφέρει πονηρά αποτελέσματα. Οι άνθρωποι έχουν σχεδόν υπερβεί το όριο της μακροθυμίας του Θεού. Έχουν επενδύσει τη δύναμή τους στην πολιτική και έχουν ενωθεί με τον παπισμό. Αλλά θα έλθει καιρός όταν ο Θεός θα τιμωρήσει εκείνους που ακύρωσαν τον νόμο Του, και το πονηρό έργο τους θα επιστρέψει επάνω στους ίδιους». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1168.

Ο καιρός στον οποίο έχουμε φθάσει, κατά τον οποίον το ιερό έργο του Θεού αναμειγνύει την εκκλησιαστική τέχνη με την κρατική πολιτική, αποτελεί περιγραφή μιας προοδευτικής χρονικής περιόδου. Εκείνη λέγει ότι η ανάμειξη αυτή «αποδυναμώνει κάθε δύναμη των εκκλησιών», και ότι «θα επιφέρει κακά αποτελέσματα», και ότι «θα έλθει ο καιρός όταν ο Θεός θα τιμωρήσει εκείνους που κατέστησαν άκυρο τον νόμο Του».

Η ανάμειξη εκκλησίας και κράτους, η οποία αποδυναμώνει τη δύναμη των εκκλησιών, αποτελεί περιγραφή της εκκλησίας της Περγάμου, όπου ο συνδυασμός εκκλησιαστικής πανουργίας και κρατικής πολιτικής αντιπροσώπευε την αποστασία που προηγείται της αποκάλυψης του ανθρώπου της αμαρτίας. Η Πέργαμος και ο αυτοκράτορας, που συμβολίζει τον συμβιβασμό μεταξύ Χριστιανισμού και ειδωλολατρίας, λαμβάνει χώρα στην τέταρτη βασιλεία του Δανιήλ δύο. Αυτός ο συμβιβασμός παριστάνεται στο Δανιήλ δύο με τη χρήση της λέξης «πηλός».

Σὺ, ὦ βασιλεῦ, ἔβλεπες, καὶ ἰδοὺ εἰκὼν μεγάλη. Αὕτη ἡ μεγάλη εἰκὼν, ἧς ἡ λαμπρότης ἦτο ἐξάίρετος, ἴστατο ἐνώπιόν σου· καὶ ἡ ὄψις αὐτῆς ἦτο φοβερά. Ἡ κεφαλὴ ταύτης τῆς εἰκόνης ἦτο ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, τὸ στήθος αὐτῆς καὶ οἱ βραχίονες αὐτῆς ἐξ ἀργύρου, ἡ κοιλία αὐτῆς καὶ οἱ μηροὶ αὐτῆς ἐκ χαλκοῦ, αἱ κνήμαι αὐτῆς ἐκ σιδήρου, οἱ πόδες αὐτῆς μέρος μὲν ἐκ σιδήρου καὶ μέρος ἐκ πηλοῦ. Ἔβλεπες ἕως ὅτου λίθος ἀπεκόπη ἄνευ χειρῶν, ὅστις ἐπάταξε τὴν εἰκόνα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τοὺς ἐκ σιδήρου καὶ πηλοῦ, καὶ συνέτριψεν αὐτούς. Δανιήλ 2:31–34.

Καθώς η ερμηνεία του Δανιήλ συνεχίζεται, δεν είναι πλέον «πηλός», αλλά έγινε ακάθαρτος ή «λασπώδης πηλός».

Καὶ καθὼς εἶδες τοὺς πόδας καὶ τοὺς δακτύλους, μέρος ἀπὸ πηλὸν κεραμέως καὶ μέρος ἀπὸ σίδηρο, ἡ βασιλεία θὰ εἶναι διηρημένη· ἀλλ' ἐν αὐτῇ θὰ ὑπάρχει κάτι ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ σιδήρου, καθόσον εἶδες τὸν σίδηρο μεμιγμένον μὲ πηλὸν ἰλυώδη. Δανιήλ 2:41.

Ο καθαρός πηλός, που ήταν ο πηλός του Αγγειοπλάστη, μεταβάλλεται σε βορβορώδη πηλό. Ο Θεός είναι ο θεός Αγγειοπλάστης, και το έργο Του δεν είναι ποτέ βορβορώδες.

Ἀλλ' τώρα, Κύριε, ἐσύ εἶσαι ὁ Πατέρας μας· ἐμεῖς εἴμαστε ὁ πηλός, καὶ ἐσύ ὁ αγγειοπλάστης μας· καὶ ὅλοι ἐμεῖς εἴμαστε ἔργο τῆς χειρὸς σου. Ησαΐας 64:8.

Στην ιστορία της ειδωλολατρικής Ρώμης, η εκκλησία της Σμύρνης ήταν καθαρός πηλός. Στην ιστορία της Περγάμου, η οποία είναι η τέταρτη βασιλεία στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο πηλός μεταβάλλεται σε πηλό πηλώδη. Εκείνο που αρχικά αναφέρεται στο χωρίο απλώς ως «πηλός» και κατόπιν ως «πηλός αγγειοπλάστου», μεταβάλλεται σε «πηλό πηλώδη», καθώς η ερμηνεία προχωρεί. Η Πέργαμος είναι το σημείο όπου επιτελέσθηκε εκείνη η μεταβολή, προκειμένου να προετοιμασθεί η οδός για τα Θυάτεια, δηλαδή για την παπική Ρώμη. Η μεταβολή από «πηλό» σε «πηλό πηλώδη» είναι η αποστασία που προετοιμάζει την οδό για τα Θυάτεια, την οποία ο Παύλος προσδιορίζει ως την «αποστασίαν πρώτον» στη Β' Θεσσαλονικείς.

Οι Μιλλερίτες δεν μπορούσαν να δουν πέρα από το τέταρτο βασίλειο της Ρώμης και ανέμεναν ότι η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού θα ήταν το επόμενο προφητικό γεγονός, διότι ο λίθος που πλήττει τα πόδια της εικόνας αντιπροσωπεύει τη Δευτέρα Παρουσία. Αλλά εγκαθίδρυσε ο Χριστός βασιλεία το 1798; Πράγματι, εισήλθε στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844, για να παραλάβει βασιλεία, αλλά εγκαθιδρύθηκε αυτή τότε;

Η απάντηση στο πρώτο από εκείνα τα δύο ερωτήματα είναι ότι ο Χριστός δεν εγκαθίδρυσε την αιώνια βασιλεία Του το 1798. Και στο δεύτερο ερώτημα, αν δηλαδή ο Χριστός εγκαθίδρυσε την αιώνια βασιλεία Του στις 22 Οκτωβρίου 1844, η απάντηση είναι επίσης αρνητική.

Υπήρξε βασιλεία εγκαθιδρυμένη κατά τον καιρό της ειδωλολατρικής Ρώμης; Το ερωτώ αυτό διότι οι πρωτοπόροι κατανοούσαν ότι η τέταρτη βασιλεία ήταν τόσο η ειδωλολατρική όσο και η παπική Ρώμη, πράγμα που προσδιορίζει το 1798 ως τη λήξη της τέταρτης βασιλείας, όταν ο Χριστός θα εγκαθίδρυε αιώνια βασιλεία. Πλην όμως, το βιβλίο της Αποκαλύψεως προσδιορίζει τέσσερις βασιλείες που ακολουθούν την ειδωλολατρική Ρώμη.

Εάν το τέταρτο βασίλειο του σιδήρου στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ απλώς αντιπροσωπεύει την ειδωλολατρική Ρώμη, όπου ο συμβιβασμός του Κωνσταντίνου παριστάνεται με τον πηλό που μεταβάλλεται σε λασπώδη πηλό, μήπως ο Χριστός εγκαθίδρυσε βασίλειο μέσα σε εκείνη την ιστορία; Η απάντηση είναι ναι. Στον σταυρό, που είναι η ιστορία της Περγάμου, όχι των Θυατείρων, ο Χριστός εγκαθίδρυσε το βασίλειό Του της «χάριτος». Ένα αιώνιο βασίλειο εγκαθιδρύθηκε στον σταυρό, και ο θρόνος εκείνου του βασιλείου προτυπώνει έναν θρόνο που θα εγκαθιδρυθεί κατά την όψιμη βροχή. Εκείνος ο θρόνος της όψιμης βροχής αντιπροσωπεύει το βασίλειό Του της «δόξας».

Η αγγελία που είχε γίνει από τους μαθητές στο όνομα του Κυρίου ήταν από κάθε άποψη ορθή, και τα γεγονότα στα οποία αυτή παρέπεμπε λάμβαναν ήδη τότε χώρα. «Επληρώθη ο καιρός, και επλησίασεν η βασιλεία του Θεού»· αυτό ήταν το μήνυμά τους. Με την εκπονή «του καιρού» —των εξήντα εννέα εβδομάδων του Δανιήλ 9, που επρόκειτο να εκτείνονται έως τον Μεσσία, «τον Κεχρισμένον»— ο Χριστός είχε λάβει το χρίσμα του Πνεύματος μετά το βάπτισμά Του από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη. Και η «βασιλεία του Θεού», την οποία είχαν διακηρύξει ως πλησιάζουσα, εδραιώθηκε με τον θάνατο του Χριστού. Αυτή η βασιλεία δεν ήταν, όπως είχαν διδαχθεί να πιστεύουν, μια επίγεια αυτοκρατορία. Ούτε ήταν εκείνη η μέλλουσα, αθάνατη βασιλεία, η οποία θα εγκαθιδρυθεί όταν «η βασιλεία και η εξουσία και η μεγαλειότης των βασιλειών των υπό παντός του ουρανού δοθήσεται τω λαώ των αγίων του Υψίστου»· εκείνη η αιώνια βασιλεία, στην οποία «πάσαι αι εξουσίαι θέλουσι λατρεύει και υπακούει εις αυτόν». Δανιήλ 7:27. Όπως χρησιμοποιείται στην Αγία Γραφή, η έκφραση «βασιλεία του Θεού» χρησιμοποιείται για να δηλώσει τόσο τη βασιλεία της χάριτος όσο και τη βασιλεία της δόξας. Η βασιλεία της χάριτος τίθεται υπόψη από τον Παύλο στην προς Εβραίους Επιστολή. Αφού στρέψει την προσοχή στον Χριστό, τον συμπονετικό μεσίτη που «συμπαθεί εις τας ασθενείας ημών», ο απόστολος λέγει: «Ας πλησιάζωμεν λοιπόν με παρρησίαν εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν». Εβραίους 4:15, 16. Ο θρόνος της χάριτος αντιπροσωπεύει τη βασιλεία της χάριτος· διότι η ύπαρξη θρόνου προϋποθέτει την ύπαρξη βασιλείας. Σε πολλές από τις παραβολές Του ο Χριστός χρησιμοποιεί την έκφραση «η βασιλεία των ουρανών» για να δηλώσει το έργο της θείας χάριτος επάνω στις καρδιές των ανθρώπων.

«Επομένως, ο θρόνος της δόξας αντιπροσωπεύει τη βασιλεία της δόξας· και σε αυτήν τη βασιλεία αναφέρεται ο Σωτήρας με τα λόγια Του: “Όταν δε έλθη ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού, και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ’ αυτού, τότε θέλει καθίσει επί του θρόνου της δόξης αυτού· και έμπροσθεν αυτού θέλουσι συναχθί πάντα τα έθνη.” Κατά Ματθαίον 25:31, 32. Αυτή η βασιλεία είναι ακόμη μέλλουσα. Δεν πρόκειται να εγκαθιδρυθεί παρά μόνο κατά τη δευτέρα παρουσία του Χριστού.»

«Η βασιλεία της χάριτος θεσπίσθηκε αμέσως μετά την πτώση του ανθρώπου, όταν καταρτίσθηκε σχέδιο για τη λύτρωση του ενόχου γένους. Τότε υπήρχε στον σκοπό και με την υπόσχεση του Θεού· και διά της πίστεως οι άνθρωποι μπορούσαν να γίνουν υπήκοοί της. Ωστόσο, δεν εγκαθιδρύθηκε πραγματικά παρά μόνο με τον θάνατο του Χριστού. Ακόμη και αφού ανέλαβε την επίγεια αποστολή Του, ο Σωτήρας, καταβεβλημένος από την πείσμα και την αχαριστία των ανθρώπων, θα μπορούσε να είχε υπαναχωρήσει από τη θυσία του Γολγοθά. Στη Γεθσημανή το ποτήριο της θλίψεως έτρεμε στο χέρι Του. Θα μπορούσε ακόμη και τότε να είχε σκουπίσει τον αιματηρό ιδρώτα από το μέτωπό Του και να είχε αφήσει το ένοχο γένος να αφανισθεί μέσα στην ανομία του. Αν το είχε πράξει αυτό, δεν θα μπορούσε να υπάρξει λύτρωση για τους πεπτωκότες ανθρώπους. Αλλά όταν ο Σωτήρας παρέδωσε τη ζωή Του και με την εκπνέουσα πνοή Του αναφώνησε: “Τετέλεσται”, τότε η εκπλήρωση του σχεδίου της λύτρωσης εξασφαλίσθηκε. Η υπόσχεση της σωτηρίας που δόθηκε στο αμαρτωλό ζεύγος στην Εδέμ επικυρώθηκε. Η βασιλεία της χάριτος, η οποία προηγουμένως υπήρχε διά της υπόσχεσης του Θεού, τότε εγκαθιδρύθηκε.» The Great Controversy, 347.

Ο Χριστός όντως εγκαθίδρυσε μία αιώνια βασιλεία μέσα στην προφητική ιστορία της ειδωλολατρικής Ρώμης, όχι στο τέλος της παπικής Ρώμης. Επίσης εγκαθιδρύει τη βασιλεία της δόξας Του κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του, η οποία περιλαμβάνει την ιστορία της όψιμης βροχής, όταν οι τέσσερις άνεμοι του Ισλάμ εξαπολύονται.

«Η όψιμη βροχή έρχεται επάνω σε εκείνους που είναι καθαροί—τότε όλοι θα τη λάβουν όπως και παλαιότερα.»

«Όταν οι τέσσερις άγγελοι αφήσουν ελεύθερο, ο Χριστός θα εγκαθιδρύσει τη βασιλεία Του. Κανείς δεν λαμβάνει την όψιμη βροχή παρά μόνον εκείνοι που κάνουν ό,τι μπορούν. Ο Χριστός θα μας βοηθούσε. Όλοι θα μπορούσαν να είναι νικητές με τη χάρη του Θεού, διά του αίματος του Ιησού. Όλος ο ουρανός ενδιαφέρεται για το έργο. Οι άγγελοι ενδιαφέρονται.» Spalding and Magan, 3.

Όταν οι τέσσερις άνεμοι αφεθούν ελεύθεροι, ο Χριστός εγκαθιδρύει τη βασιλεία Του. Τόσο η όψιμη βροχή όσο και η απελευθέρωση των τεσσάρων ανέμων αντιπροσωπεύουν προοδευτικά γεγονότα, και κανένα από τα δύο δεν αντιπροσωπεύει ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο. Οι τέσσερις άνεμοι αντιπροσωπεύουν το Ισλάμ.

«Άγγελοι κρατούν τούς τέσσαρας ανέμους, οίτινες παριστῶνται ὡς ἵππος ἐξαγριωμένος, ἐπιδιώκων νὰ ἀποσπασθῇ καὶ νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον ὅλης τῆς γῆς, φέρων καταστροφὴν καὶ θάνατον εἰς τὸ πέρασμά του.»

«Θα κοιμόμαστε επάνω ακριβώς στο χεῖλος του αιωνίου κόσμου; Θα είμαστε νωθοί και ψυχροί και νεκροί; Ω, να είχαμε στις εκκλησίες μας το Πνεύμα και την πνοή του Θεού εμψυχημένα στον λαό Του, ώστε να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν. Χρειάζεται να δούμε ότι η οδός είναι στενή και η πύλη τεθλιμμένη. Αλλά καθώς περνούμε διά της στενής πύλης, το πλάτος της είναι χωρίς όριο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 217.

Οι άγγελοι συκρατούν τον οργισμένο ίππο του Ισλάμ, ο οποίος επιζητεί να λυθεί και να ξεχυθεί, φέροντας θάνατο και καταστροφή στο διάβα του, κατά τη χρονική περίοδο κατά την οποία το

Πνεύμα του Θεού εμφυσάται επάνω στον λαό του Θεού. Τότε αυτοί στέκονται επί των ποδών τους και ζουν. Πριν εμφυσηθεί επάνω τους το Πνεύμα, ο λαός του Θεού είναι νεκρός, διότι η πνοή του Πνεύματος τούς κάνει να εγερθούν και να ζήσουν. Όταν η Αδελφή Ουάιτ λέγει ότι έχουμε πλέον φθάσει σε καιρό κατά τον οποίο τα πόδια της εικόνας, τα αναμεμιγμένα με σίδηρο και πηλώδη άργιλο, αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, η έκχυση της όψιμης βροχής ήταν ακόμη μέλλουσα.

«Η όψιμη βροχή πρόκειται να πέσει επάνω στον λαό του Θεού. Ένας ισχυρός άγγελος πρόκειται να κατεβεί από τον ουρανό, και ολόκληρη η γη να φωτιστεί με τη δόξα του.»
Review and Herald, 21 Απριλίου, 1891.

Υπάρχουν δύο φωνές στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως.

«Όταν ο Ιησούς άρχισε τη δημόσια διακονία Του, καθάρισε τον Ναό από τη βέβηλη ιεροσυλία του. Ανάμεσα στις τελευταίες πράξεις της διακονίας Του ήταν ο δεύτερος καθαρισμός του Ναού. Έτσι, στο τελευταίο έργο για την προειδοποίηση του κόσμου, απευθύνονται δύο διακριτές κλήσεις προς τις εκκλησίες.» Selected Messages, βιβλίο 2, 118.

Η πρώτη φωνή είναι ένα κάλεσμα αφυπνίσεως για τον λαό του Θεού· η δεύτερη φωνή είναι το κάλεσμα αφυπνίσεως για τα άλλα τέκνα του Θεού, τα οποία βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα.

«Υπάρχει ένας κόσμος που κείται μέσα στην πονηρία, στην απάτη και στην πλάνη, στην ίδια τη σκιά του θανάτου,—κοιμώμενος, κοιμώμενος. Ποιοι αισθάνονται ωδίνες ψυχής για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει; Ο νους μου μεταφέρεται στο μέλλον, όταν θα δοθεί το σύνθημα: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού.” Αλλά μερικοί θα έχουν καθυστερήσει να προμηθευθούν το έλαιο για την αναπλήρωση των λαμπάδων τους, και πολύ αργά θα διαπιστώσουν ότι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται με το έλαιο, δεν είναι μεταβιβάσιμος.» Bible Echo, May 4, 1896.

Στο απόσπασμα τέθηκαν δύο ερωτήματα. Ποιοι αισθάνονται αγωνία ψυχής ώστε να αφυπνιστούν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει;

Η «φωνή» που αφυπνίζει τον κόσμο είναι η δεύτερη φωνή της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, η οποία καλεί το άλλο ποίμνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Τόσο ο λαός του Θεού όσο και ο κόσμος χρειάζονται να αφυπνιστούν από την Κραυγή του Μεσονυκτίου, η οποία είναι απλώς ένα ακόμη σύμβολο της όψιμης βροχής.

Ήταν οι Μιλλερίτες ορθοί όταν προσδιόριζαν ότι κατά τις ημέρες του τετάρτου βασιλείου ο Χριστός θα εγκαθίδρυε μια αιώνια βασιλεία; Ναι.

Εδραίωσε τη βασιλεία της «χάριτός» Του επάνω στον σταυρό, κατά τη διάρκεια της ιστορίας της τετάρτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας. Η βασιλεία εκείνη ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, παριστάνεται η αποστασία που προηγείται της εκκλησίας των Θυατείρων; Ναι, διότι ο πηλός, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού, μεταβλήθηκε από πηλό σε πηλό πηλώδη. Πού, λοιπόν, βρίσκονται τα Θυάτεια μέσα στην εικόνα; Ή μήπως βρίσκονται καν στην εικόνα; Παριστάνονται στην εικόνα, και ο Ναβουχοδονόσορ ρίχνει φως σε αυτό το γεγονός, όταν φθάνει στο αποκορύφωμα της υπερήφανης αλαζονείας του στο τέταρτο

κεφάλαιο του Δανιήλ.

Ἐλάλησεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπεν· Οὐχὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μεγάλη Βαβυλὼν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ὠκοδόμησα εἰς οἶκον τοῦ βασιλείου διὰ τῆς ἰσχύος τῆς δυνάμεώς μου καὶ εἰς τιμὴν τῆς μεγαλειότητός μου; Δανιήλ 4:30.

Λίγο πριν από την κρίση του Ναβουχοδονόσορος, κατά την οποία επρόκειτο να ζήσει επί δύο χιλιάδες πεντακόσιες εικοσι ημέρες ως θηρίο του αγρού, εξέφρασε την υπερηφάνειά του θέτοντας το ερώτημα αν αυτός δεν ήταν που έκτισε το βασίλειο, τη Βαβυλώνα τη μεγάλη. Η πόρνη της Αποκάλυψης δεκαεπτὰ έχει γραμμένο επάνω στο μέτωπό της: «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ». Η Ρωμαϊκή εκκλησία, όπως την αποκαλεί η Αδελφή White, είναι η Βαβυλώνα η Μεγάλη. Η κεφαλή του χρυσού στην εικόνα αντιπροσωπεύει την κυριολεκτική Βαβυλώνα και επίσης αντιπροσωπεύει την πνευματική Βαβυλώνα, την πέμπτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, η οποία έχει το μοναδικό χαρακτηριστικό ότι είναι η δύναμη που έλαβε θανατηφόρο τραύμα. Στο Ησαΐας εικοσι τρία η παπική εξουσία, η οποία παριστάνεται ως Τύρος, θα λησμονείτο επί εβδομήντα έτη, ως αι ημέραι ενός βασιλέως. Η κυριολεκτική Βαβυλώνα, την οποία αντιπροσωπεύει ο Ναβουχοδονόσορ, έλαβε επίσης θανατηφόρο τραύμα, το οποίο θεραπεύθηκε όταν ο Ναβουχοδονόσορ εξορίσθηκε από το βασίλειό του επί δύο χιλιάδες πεντακόσιες εικοσι ημέρες. Η κυριολεκτική Βαβυλώνα η μεγάλη ήταν τύπος της πνευματικής Βαβυλώνας της μεγάλης, και αμφότερες στερήθηκαν προσωρινώς τα βασίλειά τους και κατόπιν αποκαταστάθηκαν. Η πόρνη της Αποκάλυψης δεκαεπτὰ δεν είχε στο χέρι της αργυρό ποτήριο, ούτε χάλκινο ή σιδηρό ποτήριο· είχε χρυσό ποτήριο.

Και η γυναίκα ήτο ενδεδυμένη πορφύραν και κόκκινον, και κεκοσμημένη με χρυσίον και πολύτιμους λίθους και μαργαρίτας, έχουσα εν τη χειρί αυτής ποτήριον χρυσούν, πλήρες βδελυγμάτων και ακαθαρσίας της πορνείας αυτής. Αποκάλυψις 17:4.

Ο χρυσός αντιπροσώπευε την κυριολεκτική Βαβυλώνα και επίσης αντιπροσωπεύει την πνευματική Βαβυλώνα, την πέμπτη βασιλεία της Βιβλικής προφητείας, η οποία έλαβε θανατηφόρο πλήγμα το 1798, όταν η έκτη βασιλεία της Βιβλικής προφητείας ανέλαβε τον θρόνο. Την κυριολεκτική Βαβυλώνα στην εικόνα διαδέχθηκε μια αργυρή βασιλεία που αποτελούνταν από δύο δυνάμεις, τους Μήδους και τους Πέρσες, και το περσικό κέρας στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ ανέβηκε τελευταίο και υψηλότερα. Ο Δαρείος ο Μήδος ήταν το πρώτο κέρας, και ο στρατηγός του, ο Κύρος, ήταν Πέρσης, ο οποίος τελικώς θα ερχόταν στην εξουσία μετά τον Μήδο βασιλιά Δαρείο.

Ο Κύρος ήταν τύπος του Χριστού, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ ἀρχίσει τὴ διαδικασία τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία. Ἡ Μηδοπερσικὴ αὐτοκρατορία ἀντιπροσωπεύει τὴν ἕκτη βασιλεία τῆς βιβλικῆς προφητείας, ἣτις εἶναι οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖς. Οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖς ἔχουν δύο κέρατα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν τὸν Ρεπουμπλικανισμό καὶ τὸν Προτεστантиσμό. Ὁ Δαρείος ἀντιπροσωπεύει τὸ ρεπουμπλικανικὸ κέρας τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, καὶ ὁ Κύρος ἀντιπροσωπεύει τὸ κέρας τοῦ Προτεστантиσμοῦ. Καθὼς ὁ Κύρος ἄρχισε τὴ διαδικασία τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ἀνοικοδομήσουν τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν ναό, οὕτως οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖς ἦσαν ἡ γῆ ἡ ὁποία ἀνυψώθηκε γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τῆς πνευματικῆς Βαβυλώνας, ὥστε νὰ ἀνεγερθεῖ ὁ πνευματικὸς

ναός, τοῦ ὁποῖου οἱ Μιλλερίτες ἔθεσαν τὸ θεμέλιο. Ἡ κυριολεκτικὴ αἰχμαλωσία στὴ Βαβυλῶνα, ὄντας ἑβδομήκοντα ἔτη, προετύπωνε τὴν αἰχμαλωσίαν στὴν πνευματικὴ Βαβυλῶνα ἐπὶ χίλια διακόσια ἑξήκοντα ἔτη. Οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖς εἶναι οἱ ἀργυροῦς ὄμοι τῆς εἰκόνας τοῦ Ναβουχοδονόσορος.

Ἡ τρίτη βασιλεία τοῦ χαλκοῦ ἦταν ἡ Ελλάδα, ἡ ὁποία αντιπροσωπεύει μιὰ παγκόσμια βασιλεία. Αὐτὴ ἡ βασιλεία εἶναι τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη, τὰ ὁποία, στὴν Αποκάλυψη δεκαεπτὰ, ἦταν ἡ βασιλεία ποὺ τὸ 1798 δὲν εἶχε ἀκόμη ἔλθει. Οἱ δέκα βασιλεῖς τῆς Αποκάλυψης δεκαεπτὰ συμφωνοῦν νὰ δώσουν τὴ βασιλείαν τοὺς στὸν παπισμὸν, τὴν ὀγδοὴ βασιλείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Κάνουν αὐτὴ τὴ συμφωνία ἐπειδὴ ἐξαναγκάζονται ἀπὸ τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς, καὶ ἐπειδὴ ὁ κόσμος καταστρέφεται ἀπὸ τοὺς «τέσσερις ἀνέμους» τοῦ Ἰσλάμ, οἱ ὁποῖοι ἐξαπολύονται κατὰ τὸν καιρὸ τῆς ὀψιμης βροχῆς, ἡ ὁποία ἀρχίζει νὰ ἐκχύνεται πλήρως κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς.

Κατὰ τὸν κυριακάτικο νόμον στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς, ὁ Θεὸς ἐγκαθιδρύει τὴ βασιλείαν τῆς «δόξας» Του, καθὼς υψώνει τὸν λαὸν Του ὡς λάβαρον γιὰ νὰ καλέσει τὰ ἄλλα τέκνα τοῦ Θεοῦ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα. Ἐτσι, τὸ κέραν τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἀναφύεται τελευταῖο καὶ εἶναι υψηλότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, σὲ συμφωνίαν με τὰ δύο κέρατα τῆς Μηδοπερσίας. Μόλις τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη συμφωνήσουν νὰ παραδώσουν τὸν ἔλεγχον τοῦ κόσμου στὸν παπισμὸν, οἱ τέσσερις ἀνέμοι τοῦ Ἰσλάμ ἀπελευθερώνονται καὶ ἡ παγκόσμια βασιλεία ἐρχεται ἀντιμέτωπη με τὸν πόλεμον ποὺ ἀκολούθησε τὸν θάνατον τοῦ πρῶτου κέρατος τῆς Ελλάδος, τὸ ὁποῖον συνετρίβη καὶ παρήγαγε τέσσερα κέρατα.

Ὅταν ἡ εἰκόνα φθάνει στὰ πόδια ἀπὸ σίδηρον (κρατικὴ ἐξουσία) καὶ πηλῶδην ἀργίλον (ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία) καὶ στὰ δέκα δάκτυλα (δέκα βασιλεῖς), ὁ λίθος ποὺ ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸ ὅρος χωρὶς χέρια κτυπᾷ τὰ πόδια τῆς εἰκόνας. Οἱ Μιλλερίτες ἦσαν ἀκριβεῖς ὡς πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Δανιήλ, ὅσο θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι ἀκριβεῖς ἀπὸ τὴ δικήν τους ὀπτικὴ θέσιν στὴν προφητικὴ ἱστορία. Ἀλλὰ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα πάντοτε εἰκονογραφεῖ τὸ τέλος με τὴν ἀρχή, καὶ οἱ τέσσερις βασιλεῖς τῆς εἰκόνας τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἀντιπροσωπεύουν τέσσερις κυριολεκτικὰς βασιλείας, οἱ ὁποῖες προτυπώνουν τὰ πνευματικὰ τοὺς ἀντίστοιχα κατὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Με τὰ βασίλεια τῆς ἱστορίας, ἡ Ρώμη ἀνέρχεται ὡς ὀγδοὴ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Στὸ ἑβδομὸν κεφάλαιον τοῦ Δανιήλ, ἡ Ρώμη ἀνέρχεται ὡς ὀγδοὴ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Στὸ ὀγδοὸν κεφάλαιον τοῦ Δανιήλ, ἡ Ρώμη ἀνέρχεται ὡς ὀγδοὴ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Στὴ δέκατη ἑβδομὴ κεφάλαιον τῆς Αποκάλυψης, ἡ Ρώμη ἀνέρχεται ὡς ὀγδοὴ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Στὸ δεύτερον κεφάλαιον τοῦ Δανιήλ, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὴν πρώτη μνεῖα τῶν βασιλείων τῆς βιβλικῆς προφητείας, ἡ σύγχρονη πνευματικὴ Ρώμη ἀνέρχεται ὡς ὀγδοὴ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Ἡ πρώτη (Ἄλφα) ἀπεικόνισις τῶν βασιλείων τῆς βιβλικῆς προφητείας προσδιορίζει τὴν τελευταία (Ωμέγα).

«Ἐχομε φθάσει σὲ καιρὸ κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἱερὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ παριστάνεται ἀπὸ τὰ πόδια τῆς εἰκόνας, ὅπου ὁ σίδηρος ἦταν ἀναμειγμένος με τὸν πηλὸν τὸν πηλῶδην. Ὁ Θεὸς ἔχει λαόν, ἐκλεκτὸν λαόν, τοῦ ὁποῖου ἡ διάκρισις πρέπει νὰ εἶναι ἁγιασμένη, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἀνόσιος, τοποθετώντας ἐπάνω στὸ θεμέλιον ξύλον, χόρτον καὶ καλάμην. Κάθε ψυχὴ ποὺ εἶναι πιστὴ στὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ θὰ δεῖ ὅτι τὸ διακριτικὸ γνῶρισμα τῆς πίστεώς μας εἶναι τὸ

Σάββατο της εβδόμης ημέρας. Εάν η κυβέρνηση τιμούσε το Σάββατο όπως ο Θεός έχει προστάξει, θα στεκόταν στη δύναμη του Θεού και στην υπεράσπιση της πίστεως που άπαξ παραδόθηκε στους αγίους. Αλλά οι πολιτικοί άνδρες θα υποστηρίξουν το νόθο σάββατο και θα αναμείξουν τη θρησκευτική τους πίστη με την τήρηση αυτού του τέκνου του παπισμού, τοποθετώντας το υπεράνω του Σαββάτου το οποίο ο Κύριος έχει αγιάσει και ευλογήσει, θέτοντάς το κατά μέρος, ώστε ο άνθρωπος να το τηρεί άγιο, ως σημείο μεταξύ Αυτού και του λαού Του έως χιλίες γενεές. Η ανάμειξη εκκλησιαστικής τεχνοτροπίας και κρατικής πολιτικής παριστάνεται από τον σίδηρο και τον πηλό. Αυτή η ένωση αποδυναμώνει όλη τη δύναμη των εκκλησιών. Αυτή η περιβολή της εκκλησίας με την εξουσία του κράτους θα επιφέρει πονηρά αποτελέσματα. Οι άνθρωποι σχεδόν έχουν υπερβεί το σημείο της μακροθυμίας του Θεού. Έχουν επενδύσει τη δύναμή τους στην πολιτική και έχουν ενωθεί με τον παπισμό. Αλλά θα έλθει καιρός κατά τον οποίο ο Θεός θα τιμωρήσει εκείνους που κατήργησαν τον νόμο Του, και το πονηρό έργο τους θα επιστρέψει επάνω στους ίδιους.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Το Άλφα και το Ωμέγα έκαμε νέα την όρθή πρωτοπόρο κατανόηση τοῦ Δανιήλ δύο.

Και Εκείνος που καθόταν επάνω στον θρόνο είπε· Ιδού, κάμνω νέα τα πάντα. Και μου είπε· Γράψε· διότι αυτοί οι λόγοι είναι αληθινοί και πιστοί. Και μου είπε· Έγινε. Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος. Εγώ θα δώσω δωρεάν εις εκείνον που διψά από την πηγή του ύδατος της ζωής. Αποκάλυψις 21:5, 6.